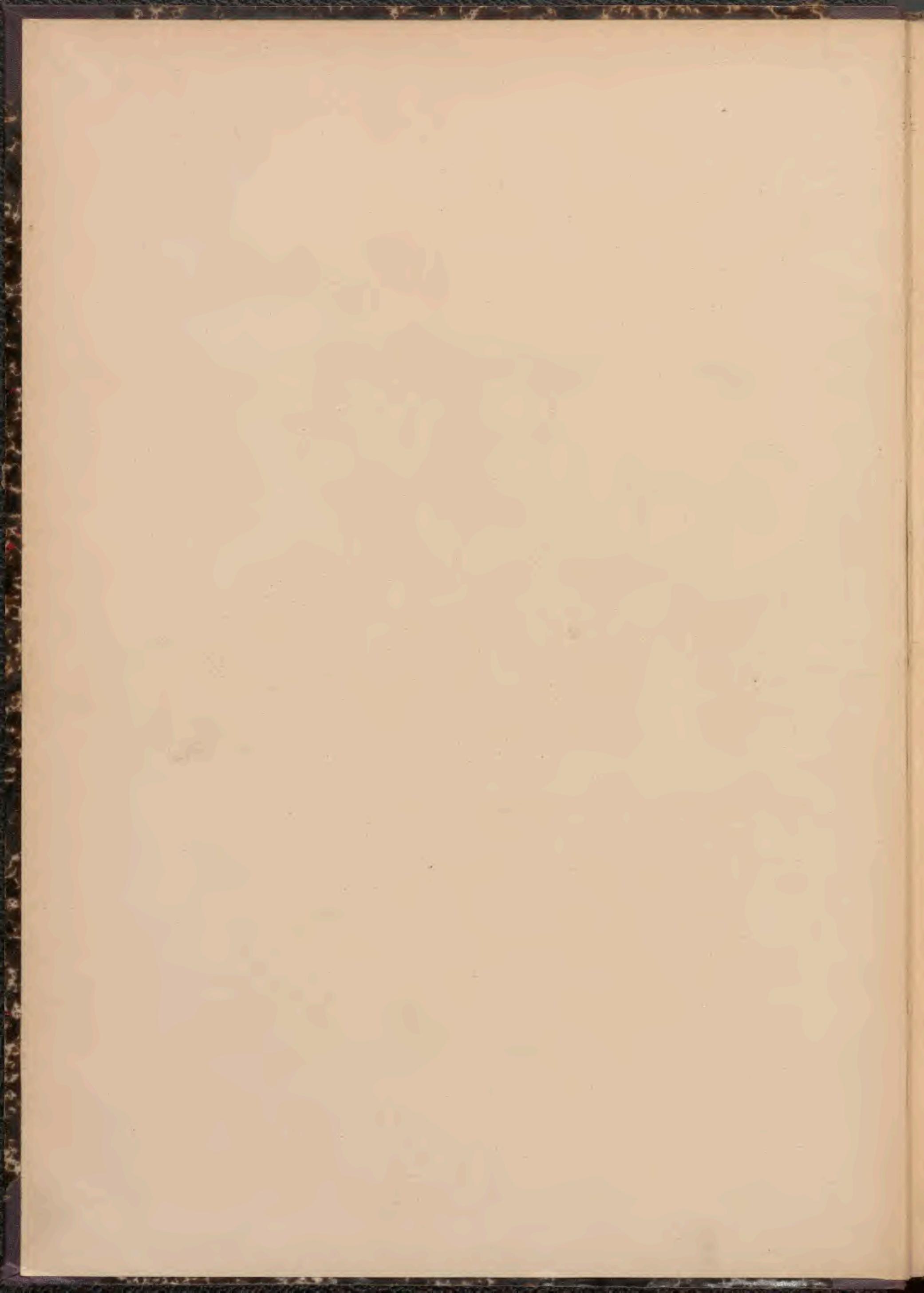
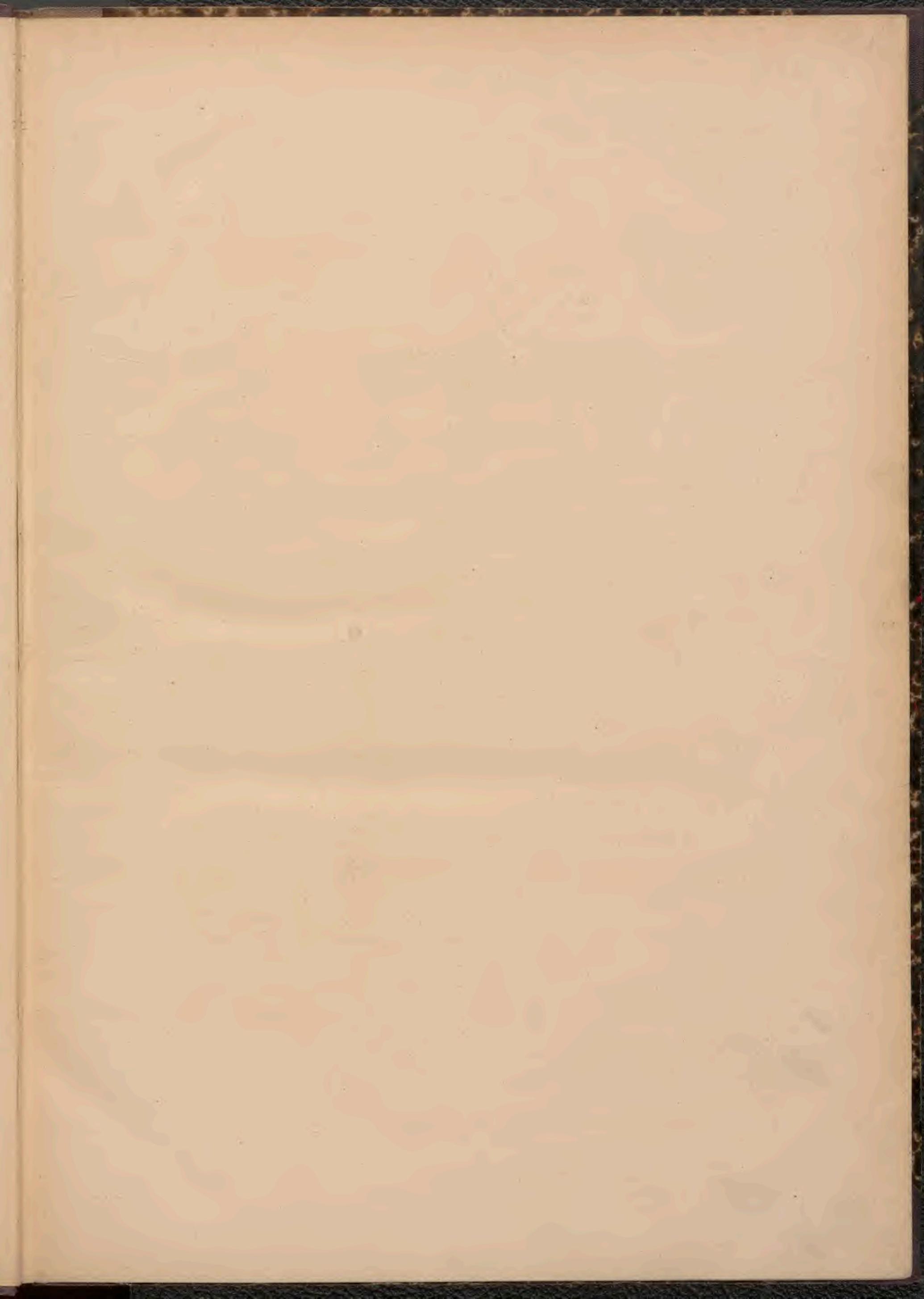
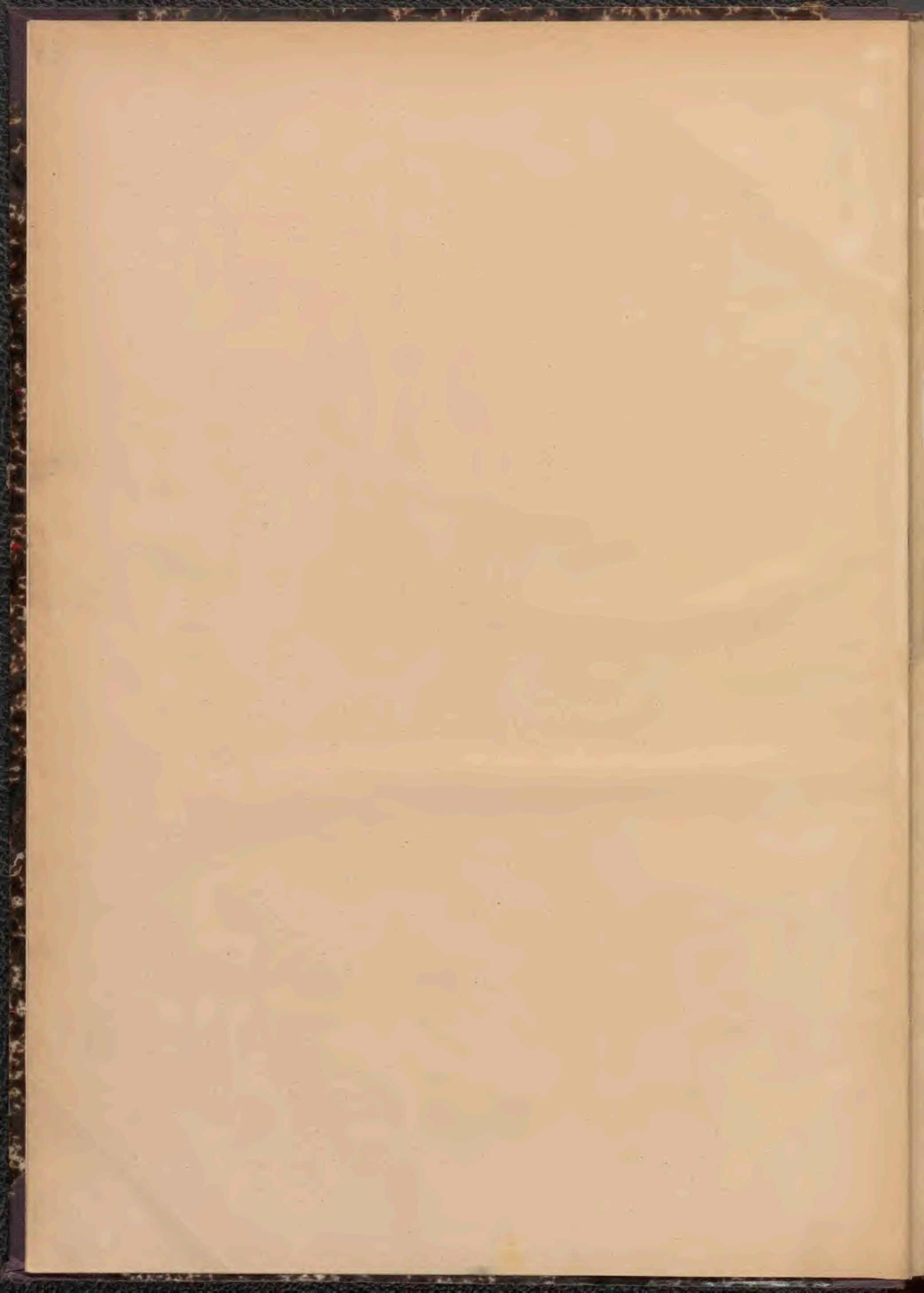

0382

4.5. 3

լու համար դրամական խնդիր կը ծագի եղեր . փոխանակ Պոլսէն ապսպռուելիք ծրագրով ժամանվածառ լինելու՝ թո՛ղ դրամ հայթայթելու վրայ մտածեն գաւառացիք, միջոցներ գտնեն ու գործադրեն . պէտք է զպրոցական թոշակ վճարելու վարժեցնեն ժողովուրդը . պէտք է նաև սովորեցնեն ժողովրդեան՝ դպրոցական շրջանէն առաջ վարժարանէն չը հանել տղայքը . Եւ այս բաները ժողովրդեան հասկցնելու, ժողովուրդը համոզելու, ժողովուրդը սիրաշահելու գործին մէջ, Թաղականներէ, Հոգաբարձուներէ և ուսուցիչներէ շատ աւելի մեծ գեր կրնան ունենալ Առաջնօրդք . Աւրեմն կրթական գործը յառաջ մզելու համար, կարող ուսուցչաց հետ, գաւառացիք պէտք ունին նաև բանիքուն, ուսումնասէր և քաջաքարող չովիւներու, Երբ որ գաւառացիք կ'ունինան իրենց համար չնորհքով Առաջնօրդ և չնորհքով ուսուցիչ, իրենց պէտքերուն յարմար ծրագիր ալ կը շնուի, իրենց դպրոցն ալ կը բարեկարդուի, և այդ դպրոցէն ենող աշակերտար թէ՛ ղարդացած փիճակի մը կ'ունինայ մտաւորապէս և բարոյապէս, և թէ՛ իւր հայը հանդիսաւ կերպով ճարելու միջոցը .

Ճիշդ է թէ, գաւառաց դպրոցներէն ելող աշխակերտք պէտք է այնպիսի ծրագրով մը պատրաստուած լինին որ ի հարկին կարող լինին պետական վարժարաններն ևս մտնելու. Պոլարյ մէջ կազմուելիք ծրագրի ֆասով իւրաքանչիւր մատուցման համար՝ այդ պետական վարժարանաց ծրագիրները՝ անոնցմէ օգտուելու համար, գաւառի մը դպրոցական ծրագիրը պատրաստելու ժամանակի. Այս ալպատճառ մը չէ որ գաւառացիք իրենց գըպրոցական ծրագիրը Պոլսէն ապսպառեն, եթէ այս մասին ծառայութիւն մը մատուցանել կ'ուզուի գաւառացւոց, կը բաւէ լրագրաց մէջ հրատարակել այդ պետական վարժարանաց ծրագրերն, և գաւառաց Հոգաբարձութիւնք և ուսուցիչք բնականաբար կ'օգտուին անոնցմէ, ծրագիր շինելու ժամանակի:

Գաւառուց ողջմտութեան վրայ
հաւատք ունենալով, աւելորդ կը հա-
մարիմք խորհուրդ տալ իրենց՝ չանսա-
լու այդպիսի անդորձնական առաջար-
կութեանց :

ՄՈՒՐԱՑԻԿ ՎԱՐԺԱՊԵՏԸ

Մուրացիկ վարժապետի մը վրայ կը
խօսուի լրադրութեան մէջ։ Այս մարդ,
իբր 45 տարեկան, վզէն՝ հայ վարժապետ
մը վերտառութեամբ քարտէս մը կախ-
ուած, Խասդիւղի մէջ փողոցները և
դռնէ դուռը կը մուրայ եղեր շարթուն
վեց օրը, կիւրակէ օրերն ալ եկեղեց-
ւոյն դուռը։ Եւ Խասդիւղիք ողորմու-

ძმენ կուտան այս մուրացիկ վարժապետին (•), որ « մութին կ'անցնի գինեառն մը կ'երթայ եղեր, իր պաղ մարմինը տաքցնելու և գինիի դաւաթի մը մէջ մսիթարանք դանենլու համար » : Նաև, մուրացիկը « իր սառած մատները երբեմն կը տաքցնէ բերնին շողեռվը, երբեմն այ ծողը կը դնէ » եղեր :

Այդ մարդը, մուրալով, գիտէ՞ք ին-
չո՛ւ համար իւր վարժապետ լինելը ա-
մենուն իմացնել կ'ուղէ եղեր. վասն զի
ներքին ղայրոյթ մը ունի եղեր ընկե-
րութեան դէմ. համոզուած է եղեր որ
ինք ընդհանրութեան համար աշխատող
մ'եղած է. թէպէտ արժանաւոր կեր-
պով չէ վարձատրուած, բայց միշտ հա-
ւատացած է եղեր որ ընկերութիւնը
զինք պիտի հոգայ իւր նեղութեան օրե-
րուն մէջ, և երբ յուսախար կը լինի,
կ'ուղէ եղեր վրէժէնմէլ. իւր վրէժը
լուծած կը համարի եղեր՝ ևթէ ներկա-
յանայ իբր մուրացիկ, վասն զի այդ-
կերպով իւր նախատինքը կը մայթքէ
եղեր ընկերութեան վրայ. Եւ խոստ-
վանելու է եղեր թէ վարժապետը անի-
րաւ չէ իւր զայրոյթին մէջ.

Եւ խնդիրն այս կերպով հրապարա-
կի վրայ դնող լրագիրը կ'եղրակացնէ
թէ պէտք է մեր վարժապետաց համար
հանգստեան թոշակի մնուուկ մը հաս-
տատել:

Անսարակոյս լաւ կը լինի՝ որ վարժապետք ունենան իրենց հանգստեան թոշակի սնտուկը՝ ծերութեան և հիւանդութեան օրերու համար, բայց եթէ Խասդիւղի մաւրացիկին նման մարդոց համար է որ պիտի հաստատաի այդ սնտուկը, աւելի լաւ է որ չը հաստատուի, վասն զի ուրիշ բանի չը պիտի ծառայէ, այլ քաջալերելու ծուլութիւնը և մնլութիւններ.

Այդ մուրայցիկին նկարագրութենէն
պարզ կերպով հասկցուածը սա է որ
այդ մարդ՝ ո՞չ իւր անձին, ո՞չ ալ տոհ-
մային արժանապատութեան զգա-
ցումն ունի, և ո՞չ իսկ վարժապետական
պաշտօնին բարձրութեան վրայ դաղա-
վար :

Մարդ մ'որ, թէե 45 տարեկան, ողջ
առողջ և հետեւաբար աշխատելու կա-
զող, ոչ իսկ ամենէն ստորին համար-
ուած զբաղումներէն մին կ'ընտրէ, օրի-
նակի համար կօշիկ ներկել, այլ՝ չաշ-
խատելու համար՝ մինչև մուրալու աս-
տիճան կստորնանայ, և մանաւանդ,
երկու գաւաթ օդիի դրամ աւելի ճա-

բելու համար, վարժապետ անունը կը
նշաւակէ, մարդ մը վերջապէս որ վար-
ժապետութենէն յետոյ՝ իւր բովանդակ
արժանիքը մուրալու մէջ կը գտնէ, ի՞նչ-
պէս չեն խղճար այդպիսի գձուձ արա-
րածի մը վարժապետ անունը տալ հրա-
պարակաւ. նոյն խկ մարդ կոչուելու
արժանի՞ են այդպիսի ծոյլ, գինեմալ
և արժանապատութեան զգացումէ
զուրկ անձինք:

Նատ ցաւեցանք, կարդաբով որ Խառ-
դիւղյիք ողորմութիւն կուտան եղեր
այդ մարդուն, մինչ պարտաւոր էին ա-
նոր երես դարձնելով անցնիլ, մանա-
ւանդ պարտաւոր էին ողատռել առ-
նել անոր վզէն կախուած քարտէսը,
Խասդիւղյիք ոչ միայն զայս չեն ըներ,
այլ կը թողուն որ կիւրակէ օրերը եկե-
զեցւոյն դուռն ալ կենայ՝ նոյն քարտէ-
սը վզէն կախուած ։ այս կը նշանակէ թէ
չեն զգար վարժապետութեան և տոհ-
մային արժանապատուութեան դէմ այդ
մարդուն րբած նախատինքին չափր։

Սուտ խօսք է թէ այդ մարդ մու-
րացկանութիւնը ապրելու միջոց ըրեր
է, որպէս զի վրէժ լուծէ հասարակութե-
նէն որ զինքն անպաշտօն թողուցեր է.
եթէ անպաշտօն մնալուն և ապրուստ
չը գտնելուն համար զայրացեր է հասա-
րակութեան գէմ և որոշեր է վրէժ լու-
ծել, այդ հասարակութենէն ապրուստ,
հայի փարա մուրալը՝ ամենեւին վրէժ
լուծել չէ. վրէժ լուծած կը լինէր՝ երբ
որոշէր մէկ փարան անդամ չառնել
այդ ընկերութեան:

Այսպիսի անհեթեթ ուղարձառաբանութիւն մը վերադրելով Խասդիղի մուրացիկին, լրագիր մը լւր կողմանէ քաջալերած չը լինիր այդ մարդուն գձուձ վարմունքը, միևնոյն ժամանակ՝ վարժապետութիւնը իրեւ յետին աստիճան ստորնացած արհեստ մը ներկայացուցած չը լինիր ընթերցող հասարակութեան:

Ս.յովիսի հրապարակագլիցներ են,
որ շարունակ մուրացիկի հաւասար ներ-
կայացնելով վարժապետը, և վարժա-
պետութիւնը՝ իրրե ամենէն անիեալ,
ամենէն դժուձ արհեստը, ճիշդ այդպէս
ալ տպաւորած են ժողովրդեան մոքին
մէջ, որ բնակմարար վարժապետաց
հետ կը վարուի՝ անոնց նկատմամբ իւր
գոյազուղած գաղափարին համեմատ:

Նոյն խակ վարժապետք իրենք, յաճախ
այդ-պիսի գրուածքներ կարդալով, խո-
րին հաւատոք դոյցայուցած են թէ ի-
րենք ամենէն խեղճ ու անկեալ դասա-
կարգը կը կաղմեն ժողովրդեան մէջ,
և այս հաւատոք նախաղաշարում մը ե-
ղած և այնքան արմատացած է իրենց
մէջ որ բաւական յաջող և բարեկեցիկ
վիճակի տէր վարժապետք խակ իրենք
զիրենք կ'երեւակայեն աշխարհիս ամե-
նէն խեղճ ու ողորմելի արարածներն,
մինչ թերեւս շատ նախանձելի վիճակ
մ'ունին ուրիշ շատ մը դասակարգերու-
քով:

Եթէ անկեղծ փափաք մը կայ վար-
ժապետութիւնը բարոյապէս բարձրա-
ցընելու , — և բարոյապէս բարձրանա-
լով նիւթապէս ալ կը բարձրանայ , —
այս նպատակին համնելու համար ահա՛
առաջին պայմանը . ողէտք է վերջ տալ
այլ ևս վարժապետութիւնը ողորմելի
գոյներով հրապարակի վրայ ներկայա-
ցընելու անմիտ սովորութեան , և այս
պիսի հրատարակութիւններ ընող գրա-

գէտը համարել թշնամի վարժապետաց
և վարժապետութեան, որ կը նշանակէ
յառաջադիմութեան :

Ուրիշ պայմաններ ալ կան, բայց
անոնք բոլորը, ըստ մեզ, երկրորդական
տեղ կը բռնեն այս առաջին պայմաններ
քով:

Դառնալով Խաստիւղի մուրացիկին,
անձամբ չեմք ճանաչեր զինքը և չգի-
տեմք թէ այդ մարդ իրօք վարժապետ
եղած է երբէք և վարժապետութեան
վկայագիր ունի⁹. բայց ակնարկեալ լը-
րագրոյն գրածներէն սա յայտնի է՝
բերեւի որ այդ մարդ ոչ միտյն զուրկ է
բարոյական տղնիւ զգացումներէ, այլ և
մոքով ալ ողորմելի արարած մ'է, որ-
դէտ և դատողութեան կարողութենէ
քոլորավին զուրկ. ապացոյցն ալ այն է
որ իւր մասձ ձեռները տաքցներու հա-
մար՝ փոխունակ իրարու չմիելու, բերնին
շոգիովը կը տաքցնէ եղեր, չը մուածե-
լով որ գոլորշին մատներուն ծայրը նըս-
տելով կը սառի և յետոյ առաւել ևս
կը մնեցնէ. Կարելի չէ դպրոյներու մէջ
իրքե վարժապետ ընդունիլ այսպիսի
մտքով և սրտով տղքամտ մարդ մը, և
շատ լաւ ըրած են անպաշտօն թողլով
զինքը. պէտք է ձեռքին վարժապետա-
կան վկայագիրն ալ առնել եթէ ունի,
և իւր անունովը հրատարակել որպէս
զի այսուհետեւ ոչ մի տեղ իրքե վար-
ժապետ չընդունին զինքը:

Մեր զաւակաց կրթութիւնը այսպիսի-
սի մարդոց վատահիլը՝ չմեղքնալ է մեր
զաւակները:

ՊԱՏԱՍԽԱՆԻ ԿԲՈՒԺԿԱՆ ՀԱՅՈՒԹՅ

Այս անգամ «Մաղիկ»ի 45 թուոյն մէջ
առաջարկուած «Կրօնական հարցում»ը
թէե ուղղակի կրօնական բնութիւն չու-
նի, սակայն հարցասէրներու փոքր ՚ի
շատէ գոհացումն տալու հայմար հարկ
կը սեպեմբե համառօտ պատասխան մը
տալ ընտ կարի:

4. Ըստ կարգադրութեան Հայոց
Սուրբ Եկեղեցւոյ՝ Եղիսարիթի յա-
տուկ յիշատակ կամ տօն ըս կայ,
այլ Քրիստոսի Տնօրէնութեան կարգին
մէջ իւր պատմութիւնն ալ կարդացուե-
լով կը յիշուի. ուստի միայն երկու օր
առաւել պատշաճ կուգայ Եղիսարիթ-
ներու տօնին, մին Ա. Աստուածածնի Ա-
ւետման օրը և միւսը Ա. Յովհաննէս
Մկրտչի ծննդեան օրը։ Այս երկու ա-
ռուրց մէջ Եղիսարէթ կը յիշուի մաս-
նաւորապէս իւր յատուկ պաշտօնի հա-
մեմատ։

2. Յովհաննու տօնք. — Եթէ 'ի յիշա-
տակ Ս. Յովհաննէս Մկրտչի դրուած է
անունը, հարկ է Ս. Յովհաննու ծննդ-
եան տօնին կատարել, ինչպէս որ ընդ-
հանուր սովորութիւն է. իսկ թէ որ Ս.
Յովհաննէս Աւետարանչի յիշատակին,
հարկ է Որդւոց որոտման տօնին կա-
տարել:

Տօնակատարութեանց մէջ գլխաւոր նկատելու բանը անոր նպատակն է, որպէս զի օգտակարապէս գործադրուած

լինի: Անուան տօնախմբութիւնն է ընտանեկան հաւաքում մը, որուն մասնակից կը լինին ազգականք, դրացիք, բարեկամք, ծանօթք, ևն: Այս ժողո-

վոյ նպատակն է , նախ , 'ի միասին գալ ,
ուրախակից և ինդակից լինիլ անուան
տիրոջ հետ՝ նոյն տարին ողջամբ և ան-
վտանգ բոլըքելուն համար , փառք տալ
Աստուծոյ նախախնամութեան , որ պա-
հեց և հասուց նոյն օրուան , մաղթանք-
ներ ընել և իղձեր յայտնել առաջակայ
տարին և շատ տարիներ առողջութեամբ
և յաջողութեամբ անցունելու համար :

Բ. Եթէ անունը տօնելի, յիշատակելի կամ պատմական անձնաւորութեան մը անուն է, նոյն անձին առաքինի գործոց, օրինակելի վարուց պատմութիւնն ընելով, անուան տիրոջ և բոլոր ներկայ եղողներուն նմանակցութեան յորդոր կարգալ, նոյնպէս բարոյական ու հոգեւոր խօսակցութիւններով սիրուն ու հոգին զօրացնել ու քաջալերել միշա՝ բարութեամբ, մարդասիրութեամբ և քրիստոնէական բոլոր առաքինութեամբ ճոխանալու։

Գ. Տօնակատարութիւնք առիթ մի
են նաև հեռաւոր բարեկամներն ու ծա-
նօթները իրար տեսնելու, որք կամ
դորժոց պատճառաւ կամ տեղոյ հե-
ռաւորութեամբ պատեհութիւն չեն ու-
նենար միեւնայ հետ տեսնուելու. նոյն
օրը կը միանան, կը խօսակցին, բարե-
կամնութիւնը կը նորոգեն, փոխադարձ
սէրն ու համակրանքը կը հաստատեն,
կարեւոր ու օգտակար խօսակցութեամբ
կ'օգտառին, և բերկրութեամբ ու քաղցր
տպաւորութեամբ կը մեկնին. Այս ու
ասոնց նման շատ մը օգուտներ կրնան
յառաջ դալ անուան տօնախմբութիւն
կատարելէ.

Այս ամենուն մէջ կը տեսնուի, որ
տօնախմբութիւնը պէտք է լինի առիթ
միութեան, սիրոյ, բարեկամութեան,
խաղաղութեան և ընկերական յարաբե-
րութեան, առ Աստուած գոհութեան,
օրհնութեան և չնորհակալութեան. Ա-
պա ուրեմն, զեղսութիւն, շռայլու-
թիւն, մեծամիտ խորհուրդներ, խենեշ
պատրաստութիւններ, և լն, զեղծութեր
են և նպատակին անպատշաճ, որք գըժ-
բազգաբար մեր օրերու մէջ յաճախե-
լով՝ տաղտկալի ըրած են տօնախմբու-
թիւնները, ուր շատ անգամ գժուու-
թիւն, խռովութիւն և կռիւններ ու
գժոհութիւններ ալ պակաս չեն. զանց
կ'ընեմ անհամեստ խօսքերն ու գործ-
քերը և անկի յառաջ եկած կործանիչ
բանբասանքները. Այսպիսի պատճառ-
ներով օր աւուր այս գեղեցիկ ու օգ-
տակար սովորութիւնը պակսելու և վեր-
նալու վրայ է, որ նշան է ճշմարիտ սի-
րոյ սառելուն և անկեղծութեան պա-
կասելուն:

Տօնակատարութեան շռայլ ծախքե-
րէն և պատահած անխորժ դէպքերէն
և կամ մի ուրիշ պատճառաւ տաղո-

Հ զա՞ւ եր ուղիւ պատճառաւ տալիս-
կացած , արդէն սկսած են տօն չը կա-
տարելու համար զանազան հնարքներու
դիմել . Ումանք կ'ըսեն՝ « այսօր իմ տօնս
է , աս ինչ օնն է » : Իսկ ան օսս եր-

չ, այս բաշ օրս է»։ որբ այս օրը որբ-թառ, կը սեն՝ «իմ տօնս անցաւ, և լն»։ Այս՝ անմարդավայել հնարք մի է, զի խարիւթիւն է։ Ումանք ալ կը հրատա-րակեն թէ, «այսինչ բարեգործական հաստատութեան նուէր ընելով, տօնա-խմբութիւն չը պիտի կատարեմ»։ Այս ալ բարեգործութեան պատրուակին տակ տօնը վերցնելու հնարք մի է, զի այսօր այդ առթիւ տօնը չը կատարեր, վազն ալ առանց առթինուէրը կը վեր-ջացնէ, մինչ ընդհակառակն՝ տօնը կա-տարելով հանդերձ՝ բարեգործական և բարեպաշտական նուէրներ. ալ ընելու կարող էր և պարտական, զի գոհու-թեան և չորհակալութեան պարտը մի է այդ՝ երախտագետ որտէ նուիրուած առ Աստուած և առ աղդն. այդ նուէր տօնախմբութեան նպատակին հետ կատ չունի, այլ որոշ պարտականութիւն է.

Բարեկապաշտութեան և մարդավարութեան գէմ կը գործեն նաև անոնք, որ տօնախմբութեան գնացող քահանայի կամ այլոց գէմ գուռ կը փակին. Այս կէտ խօսքի բաւական նիւթ կուտայ, բայց մենք զանց կ'ընեմք, զի արդէն բաւական չլից լով բուն հարցէն՝ երկարեցաւ մեր խօսքը:

Սէր և խաղաղութիւն ցանկալով ա-
մենուն,

Անամ աղօթարար

Միաբան Ա. Երուսաղէմի.

ПРИГЕРЬ ЕМЫН · З · ГЕНСКОВЫЙ

1892 № 14 : Երուսաղէմ

՚ի Ա. Յակովիք վանս Հայրց

ԲԱՐԵԿՈՔ ՏՆՈՐԴՆՈՒԹԻՒՆ ՄՅ

Ամէն եկեղեցասիրի օիլոտն ուրախութեամբ լցոց Մայր Եկեղեցւոյ Պատ. Թաղ. Խորհրդոյն վերջին որոշումն, որով պնակներու շըջագայութիւնը վերջնապէս կը բառնար՝ 'ի փոխարէն կամաւոր նուժը մը հաստատելով (1):

Բնդ-հանուը փալվաք մը կը տիրէ այ-
սօր ժողովրդին մէջ՝ եկեղեցին զերծ
տեսնել այն ամէն երեւոյթներէն կամ
սովորութիւններէն՝ որոնք կընան առա-
ւել կամ նուազ յիշեցնել ինչ որ նիւ-
թական է, ինչ որ Աստուծոյ առջև հա-
ւասար եղող բոլոր քրիստոնէից մէջ խը-
տիրներ, անհաւասարութիւններ կը դը-
նէ։ Դրամը, իւր բազմաթիւ առաւե-
լութեամբքն հանգերձ, ունի պէս պէս
անպատճիւթիւններ ալ. մեր ամենօր-
եայ կենցաղավարութեան մէջ, դրամի

(1) ՆՄԴ ԳՈՎԵԼԻ ԽՈՐԲՀՆՈՒԹՔԻՆՆ ըրած է ՆԱև Պա-
ԼԱԺԻՇ Թաղ. Խորհուրդը, պնակի փոխարքն՝ Թաղին
մէջ գտնվածակի մը ՀՅՈՒՐԵՐՈՒԹՔԻՆԸ պատշաճ դա-
տելու ։

համար, շատ մը անիրաւութիւններ, զրկանքներ, սճիրներ կրնան դործուիլ. նոյն այդ դրամը, Եկեղեցւոյ մէջ շըրջաբերութեան հանուած, կարծես բան մը կը պակսեցնէ անոր զուտ հոգեկան հրապորէն, այնչափ աղոտոտ դէպեր կապուած են դրամի անուան հետ. իրական կեանքի մէջ այսօր ամէն ոք իւր պայքարն ունի, պայքար՝ որուն մասնակցողք որքան ևս Քրիստոսանուէր առաքինութեամբ. լինին օժտեալ, չեն կարող սակայն պարծիլ թէ իրենց ընթացք հեռակ է քննադատելի կողմեր ունենալ. մին՝ զրկանք մը կրած է, ուրիշ մը՝ անիրաւութիւն մը գործած, այլ ոմն՝ ձախորդութեան մը հանդիպած, ևն. ևն. սոքա ամէնքն ալ, շաբաթը անգամ մը Եկեղեցի դիմելով, գէթ կը յուսան գտնուած լինիլ այնակի վայր մը՝ որ պահ մը զիրենք աշխարհէն կը զատէ՝ հոգեւորապէս միացնելով գերագոյն էակին հետ. այս՝ այդ տեսակ տեսակ հոգերով տառապեալ ոգիները պահ մը կ'ուզեն մոռնալ ինչ որ տշխարհային է, ինչ որ նիւթեղէն է, ինչ որ կրերուն կը խօսի. իրենք իրենց մէջ ամփոփուիլ և միսիթարութիւն և սփոփանք գտնել Անկէ՝ որ ազրիւն է բոլոր բարութեանց. և երբ այս մտածումով տոգորեալ անձինք Եկեղեցւոյ մէջ ևս կը լսն հնչուն մետաղին ձայնը՝ իրենց իտէալը եղուած, տկարացած կը տեսնեն. հոս ալ, հոս ալ դրամ. հոս ալ անիրէն, հոգեկանէն տարրեր բան մը. և այս մտածումը կարծեմ ժողովրդի բարեպաշտութիւնը զարդացնելու զօրաւոր օժանդակ մը չէ. ինչպէս ըսինք, շատ ուրախ եմք որ Մայր Եկեղեցւոյ թաղ. Խորհուրդը կրցած է այս պարագայն ըմբռնել և ըստ այնմ անոր դարման տանիլ. եթէ չեմք սխալիք՝ ասկէ առաջ, Համբարձում էֆ: Կիւմիշեան, շատ կարճ միջոցի մը համար նոյն Եկեղեցւոյ խորհրդոյն անդամ. Եղած առաջն, ինքն ևս այս գաղափարն ունեցած էր, բայց չեր յաջողած իւր պաշտօնակիցներն համոզել. հիմա կարծեմ ինքն ալ մեզ նման ուրախութեամբ պիտի ողջունէ իւր դաղափարին իրադորձումը:

Այժմ վահանին միւս կողմն ալ դիտեմք. յայսնի է թէ մեր բոլոր բարեգործական հաստատութիւնք դրամի կը կարուտին. Եկեղեցւոյ մէջ պնակ շըրջապէտ Քրիստոսի կամքին համար գործադարձութիւնը. կը հոգեկը, մէջ պահանձութիւնը չանդերձ կ'ըզդուշանոյ այդ մեղքը գործելէ, ահայն առեն է որ հաւատարիմ կը նկատուի և իւր ուղիղ ընթացքն արժէք մը կ'ունենայ. ճիշդ նոյնն է մեր պարտականութեանց գործադրութիւնը. կատարեմք մեր պարտքը, ո՛չ թէ վասն զի անոր զանցառութիւնը պատիժ մը կ'ենթադրէ, այլ վասն զի պէտք է որ կատարէ կամաւոր նուերով մը. ահա գեղեցիկ առիթ մը Գործադրութիւններ թաղեցւոց համար՝ իւրեանց բարեմասնութիւնները փայլեցունելու. պարագայն պիտի ցոյց տայ թէ, այդ թաղեցիք ո՛ր աստիճան տոգորուած են պարտակա-

ստիպողաբար ուղես, երբ թախանձանօք կամ անուղղակի ազդեցութիւններով խնդրես. ինքնին չը մտածեր թէ, ինչպէս որ փողոցներու շինութեան, մաքրութեան կամ լուսաւորութեան համար, երկրին այլ և այլ հանրային օդտակար հաստատութեանց կամ վարչութեանց և կամ ձեռնարկութեանց համար իւրաքանչիւր անհատ պարտաւոր է իւրովանն նիւթապէս օժանդակ կերպի մէկն է, այն տաեն դրամ կը ձգելոք. Դումդարուցւոց բուն պարտաճանաչութեան չափով, կամաւոր նուերով մը կ'ամ աննշան մէկն է, շատ անդամ անուե կ'առնենք, իսկ երբ խարքը մէկն է, այն տաեն դրամ կը ձգելոք. Դումդարուցւոց բուն պարտաճանաչութեան պիտի լինի, և Մայր Եկեղեցւոյ թաղ. Խորհուրդը ազգովին չափով մը կ'ամ անդամ որ զեղզում մը կը բառնայ եկեղեցիէն, այլ նաև անոր համար որ պարտաճանաչութեան զգացումը կը զարդացնէ ժողովուրդին մէջ.

Կը յուսամք որ ամէն թաղ՝ Պոլոյ առաջնակարդ մէծ թաղին սոյն նախանձելի օրինակին պիտի հետեւի. Արժանապատիւ քարոզիչ հարք լաւ գործ մը բրած կը լինին՝ Եկեղեցւոյ բնմէն քարոզելով ժողովուրդին՝ կամաւոր նուերով տալու պարտաճանաչութեան զբացումն և չանալով հետղինուէ բոլոր եկեղեցին ներկայական չափութեան զննել պնակ շըրջագոյելու պարտելի սովորութիւնը:

ԵԵՒՈՆ ՍԿՐԻՖԵԱՆ

Վ Ե Զ Պ Ե Կ

ՄԱՆՈՒԿ ԵԲԱԺԻՇԸ

Լոնտոնի ամենաստորին փողոցներէ միոյն վրայ գտնուստ խոնարհ խցիկի մը մէջ, փոքրիկ Պետրոս, ՚ի հօրէ Պաղպիացի որր տղեկ մը, իւր հիւանդ մօրը ոնարին քով նստած՝ եղանակ մը կը մրմիջէր. Տանը մէջ հաց չը կար, և ինքն ամրագ օրը բերանը բան գործիւն ընել. բայց երբ ծառադ կը թողուս. միս մինակ սենեակ մը, ուր թերեւս գրացիւդ վրայ հազարներով ոսկի կը գանուի, և ո՛չ ոք կը հակէ անոր վրայ, ու երբ ծառադ՝ գորնալու գիւրութիւն վայելելով հանդերձ կ'ըզդուշանոյ այդ մեղքը գործելէ, ահա այն առեն է որ հաւատարիմ կը նկատուի և իւր ուղիղ ընթացքն արժէք մը կ'ունենայ. ճիշդ նոյնն է մեր պարտականութեանց գործադրութիւնը. կատարեմք մեր պարտքը, ո՛չ թէ վասն զի անոր զանցառութիւնը պատիժ մը կ'ըզդուշանոյ իտուր գեղին գրերով մէծ ազգագիր մը, յորում կը ծանուցուէր՝ թէ այն զիշէր Տիկին Տէլիպրէն պիտի երգէր հասարակութեան: «Ո՛հ, ո՛ւր էր թէ ես ու կարենայի երթալ, խորհեցաւ պատիկ Բիէր, և Վայրկեան մը կանդ առնելէն յետոյ, երկու բուռնցքը սեղմեց և աչերը յուսոյ նոր ճառագոյթներ արձակեցին: Վաղելով փոքր սեղանի մը քով, իւր գեղին զանգութեանը յարկալեց և գորոցէ մը աղտոտ թուղթ մը առնելով, նայուածք մը ձգեց իւր մօրը վրայ որ կը քննարար, և աճտպարանօք տունէն դուրս ելաւ . . .

Փաքրիկ երգը՝ զոր կ'երգէր, իւրն էր, իւր յօրինածը, եղանակովն ու բառերով, քանզի հանճար մէկը նա: Պատուհանէն դուրս տեսաւ մարդ մը որ պատին կը փակցնէր խոշոր գեղին գրերով մէծ ազգագիր մը, յորում կը ծանուցուէր՝ թէ այն զիշէր Տիկին Տէլիպրէն պիտի երգէր հասարակութեան: Այս գեղին գրերով իւր գանձու համար՝ իւրեանց բարեմասնութիւնները փայլեցունելու. ապարագայն պիտի ցոյց տայ թէ, այդ թաղեցիք ո՛ր կատարէ կամաւոր նուերով մը. ահա գեղեցիկ առիթ մը Գործադրութիւններ թաղեցւոց համար՝ իւրեանց բարեմասնութիւնները փայլեցունելու. ապարագայն պիտի ցոյց տայ թէ, այդ թաղեցիք ո՛ր կատարէ կամաւոր նուերով մը ապարագայն պիտի ցոյց տայ թէ, այդ թաղեցիք ո՛ր կատարէ կամաւոր նուերով մը . . .

